

Per S. Costa D.

«Soc un lleidaloní»

Sergi Grimau

NÚM. 5 DE JUNTS PER LLEIDA, 48 ANYS

Va nèixer a Barcelona però porta 24 anys a Ponent. És un lleidatà d'adopció?

Soc un lleidaloní, un pixapins a Lleida i un tio que parla estrany a Barcelona. Lleida és casa meua des del 1999 i la meua dona i la filla són d'aquí. Un al final no és d'on naix, sinó on pastura. L'hem vist encistellar amb el Lleida Bàsquet, fa discursos motivacionals i dirigint els Special Olympics Catalunya. Per què fa el salt a la política?

Ho veig més com l'inici d'un nou repte. Evidentment en aquesta nova etapa hi ha un compromís polític inclòs, però encara em costa identificar-lo o sentir-lo, encara que vingui implícit.

I per què a Junts per Catalunya?

Perquè hi ha Toni Postius. És el que em va buscar i les idees de Junts no em desentonen. Però el que m'ha ajudat a decidir-me ha estat el Toni, la preparació, el projecte. Lleida es mereix un alcalde jove, amb ambició i ganes de generar un canvi. I estic molt en sintonia amb aquestes característiques.

Doncs tenen feina, perquè sembla que en aquestes municipals cada regidor s'haurà de lluitar amb dents i ungles.

Està clar que hi haurà tres grans partits i una composició d'altres de més petits que seran claus per arribar a acords. Jo treballaré i seré constructiu, i si la cosa no funciona jo seguiré amb la meua vida i no passarà res.

Com a esportista i coach, què podria aportar en un govern municipal?

El meu perfil s'associa a l'esport però pot anar més enllà, com la promoció de la ciutat o la captació d'inversions. Tinc un perfil polivalent que em permetria assumir diferents càrrecs. Però el cartipàs serà el que decidirà.

En la seua presentació va dir que volia ser conegut com a regidor per deixar de ser "el dolent dels germans Grimau" i campió del "polvoró-birra-polvoró" de l'Aplec del Caragol. Tampoc no es tregui mèrit d'aquestes dos fites!

Uso aquesta falça per presentar-me, però dels dos fets estic orgullós. Es-

pecialment de ser germà del Roger, un referent per a mi, la nostra família i Lleida. I allò del polvoró ho faig per reivindicar una de les coses que més estimo de Lleida: l'Aplec del Caragol, que és convivència i estar amb la teua gent. El lleidatanisme en la seua màxima expressió.